

Sygn. akt I C 1753/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Stępniewski
Protokolant:	Karol Wróbel

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2017 r. w Legionowie sprawy

z powództwa R. (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. L.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt C 1753/16 upr.

UZASADNIENIE

W dniu 11 marca 2016 r. powód R. (...) z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z powództwem przeciwko A. L. o zapłatę kwoty 189,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 39,90 zł od dnia 13 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 9,01 zł od dnia 13 marca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 27,03 zł od dnia 23 marca 2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 113,31 zł od dnia 12 lipca 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż nabył wierzytelność przysługującą (...) S.A. z siedzibą w W. wynikającą z łączącej go z pozwaną umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych (k. 1-4 pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym).

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Legionowie, według właściwości ogólnej pozwanej (k. 8 postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie).

Pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy nie wzięła udziału w sprawie i nie zajęła żadnego stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana w dniu 12 kwietnia 2011 r. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę abonencką nr (...). Na jej podstawie pierwotny wierzyciel zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanej usługi polegające na udostępnianiu kodowanych programów telewizyjnych oraz radiowych oraz w zakresie udostępnienia urządzenia dekodującego, zaś pozwana zobowiązana była przez okres ustalony w umowie do zapłaty z góry okresowych opłat abonamentowych (k.

16-22 umowa, protokół odbioru dekodera, zasady świadczenia usługi montażu, protokół odbioru wykonania montażu, oświadczenie).

W dniu 19 grudnia 2013 r. powód zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem było przeniesienie przez pierwotnego wierzyciela istniejących, niespornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych z tytułu niezapłaconych należności głównych (opłaty abonamentowe z tytułu świadczonych usług na rzecz abonenta, tj. zapewnienia dostępu do programów telewizyjnych lub radiowych oraz naliczone kary umowne z tytułu niedotrzymania warunków umowy) i ustawowych odsetek od tych należności. Nie wiadomo jednak jakie wierzytelności i w jakiej wysokości były przedmiotem zawartej umowy (k. 23- 24 umowa sprzedaży wierzytelności, k. 25 załącznik).

W dniu 9 stycznia 2014 r. e- Kancelaria Grupa (...) S.A. działająca w imieniu powoda wystawiła pismo zatytułowane „zawiadomienie o przelewie wierzytelności” wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 212,34 zł. W tej samej dacie (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił pismo zatytułowane „zawiadomienie” (k. 28-29 pisma).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dokumenty załączone do materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy przez powoda, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, nie była także kwestionowana przez stronę pozwaną.

Sąd, zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Należy wskazać, co następuje.

Po pierwsze powód nie wykazał, że ma legitymację czynną do dochodzenia roszczeń objętych pozwem. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 § 1 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Zatem powód powinien udowodnić okoliczności określone w art. 509 k.c. i art. 510 § 1 k.c. dotyczące elementów przedmiotowo istotnych umowy przelewu, jej ważności oraz skuteczności tej umowy.

Powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. prawa do wierzytelności wobec pozwanej wynikające z umowy abonenckiej zawartej z pierwotnym wierzycielem.

Z załączonej przez powoda umowy cesji nie wynika jednak jakie wierzytelności, w jakiej wysokości i w stosunku do kogo zostały na jej podstawie zbyte. W umowie zawartej pomiędzy powodem a pierwotnym wierzycielem strony wskazały jedynie, iż nastąpiło przeniesienie pozbawionych wad prawnych, niespornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem byłych dłużników pierwotnego wierzyciela z tytułu zawartych umów abonenckich.

Do akt niniejszego postępowania została wprawdzie dołączona umowa łącząca pozwaną z pierwotnym wierzycielem, dlatego istnienie stosunku prawnego łączącego pozwaną z pierwotnym wierzycielem nie budziło wątpliwości Sądu. Jednakże brak jest w zgromadzonym materiale dowodowym przekonujących dowodów wskazujących na to, aby pośród zbytych wierzytelności znajdowała się również wierzytelność przysługująca pierwotnemu wierzycielowi w stosunku do pozwanej, a jeśli tak, to z jakiego tytułu i w jakiej wysokości. W umowie cesji z dnia 19 grudnia 2013 r. nie ma żadnej wzmianki, jakie wierzytelności stanowią przedmiot przelewu. Dołączony do pozwu wydruk nazwany załącznikiem numer 1 do umowy sprzedaży wierzytelności (k. 25) jest wprawdzie podpisany przez profesjonalnego pełnomocnika reprezentującego powoda w sprawie, a także osoby umocowane do reprezentacji powoda, jednakże nie został opatrzony żadnymi podpisami upoważnionych do tego podmiotów reprezentujących zbywcę. Nadto, choć poświadczenie podpisów przez notariusza widnieje na każdej ze stron umowy sprzedaży wierzytelności, to brak jest pieczęci notarialnych na przedmiotowym załączniku, jako integralnej części umowy. Wobec tego przedmiotowy załącznik stanowi w istocie przedłużenie uzasadnienia pozwu. Tym samym brak jest wystarczających dowodów wskazujących na to, aby pośród zbywanych umową cesji wierzytelności znajdowała się również wierzytelność przysługująca w stosunku do pozwanej.

Wyrok w niniejszej sprawie wydawany był w trybie zaocznym, zaś w sytuacji tego rodzaju, zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W ocenie Sądu rozważania poczynione powyżej prowadzą do wniosku o tym, że twierdzenia powoda zawarte w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości, zatem nie mogły zostać uznane za prawdziwe tylko dlatego, że pozwany nie wypowiedział się co do nich w toku procesu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi bowiem o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda, gdyż domniemania prawne wiążą sąd (art. 234 k.p.c.). W omawianym przypadku związanie nie zachodzi, skoro sąd ocenia, czy okoliczności nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Chodzi tu raczej o fikcję albo domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego (por. orzeczenie SN z dnia 5 lipca 1958 r., 3 CR 448/58, RPEiS 1959, z. 3, s. 346).

Sąd w niniejszej sprawie nie był zatem zobligowany do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Inną kwestią jest zaś, że dowody podane przez powoda okazały się niewystarczające do uwzględnienia powództwa. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Niezależnie nadto od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Czy oświadczenia powoda uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając powyższe na uwadze, wobec uzasadnionych wątpliwości co do twierdzeń strony powodowej, orzeczono jak w wyroku.

Sąd nie zamieścił rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów w wyroku z uwagi na fakt, że powód przegrał proces, zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c.) to jego obciążają koszty tego postępowania, z kolei po stronie pozwanej żadne koszty nie wystąpiły.